

Personal Preparation to Meet the Savior

By Elder Dale G. Renlund
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Isiklikud ettevalmistused Päästjaga kohtumiseks

Vanem Dale G. Renlund
Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist

April 2025 general conference

Follow the Savior's teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

My dear brothers and sisters, last October, President Russell M. Nelson taught, “Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ.” When President Nelson speaks about the Second Coming, it is always with joyful optimism. However, a girl in Primary recently told me that she becomes anxious whenever the Second Coming is mentioned. She said, “I’m scared because bad things are going to happen before Jesus comes again.”

It is not just children who may feel this way. The best advice for her, for you, and for me is to follow the Savior’s teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

Toward the end of His mortal ministry, Jesus Christ was asked when He would come again. In answering, He taught three parables, recorded in Matthew 25, about how to prepare to meet Him—whether at His Second Coming or whenever we leave this world. These teachings are crucial because personal preparation to meet Him is central to life’s purpose.

The Savior first told the parable of the ten virgins. In this parable, ten virgins went to a wedding feast. Five wisely brought oil to fill their lamps, and five foolishly did not. When the bridegroom’s imminent arrival was announced, the foolish virgins left to buy oil. When they returned, it was too late; the door to the feast was shut.

Järgige Päästja õpetusi. Tema juhised pole ei mõistatuslikud ega keerukad. Neid järgides pole vaja karta ega muretseda.

Mu kallid vennad ja õed! President Russell M. Nelson õpetas möödunud aasta oktoobris: „Nüüd on aeg teil ja minul valmistuda meie Issanda ja Päästja Jeesuse Kristuse teiseks tulemiseks.” Kui president Nelson räägib teisest tulemisest, teeb ta seda alati elurõõmsalt. Kuid üks Algühingu tüdruk ütles mulle hiljuti, et muutub teisest tulemisest kuulates alati murelikuks. Ta ütles: „Ma kardan, sest enne Jeesuse tagasitulekut leiavad aset mõned halvad sündmused.”

Nii ei tunne ainult lapsed. Parim nõuanne talle, teile ja mulle on järgida Päästja õpetusi. Tema juhised pole ei mõistatuslikud ega keerukad. Neid järgides pole vaja karta ega muretseda.

Jeesuselt Kristuselt küsiti Tema teenimistöö lõpu lähenedes, millal Ta tagasi tuleb. Sellele vastates õpetas Ta kolme Matteuse 25. peatükis kirjas olevat tähendamissõna selle kohta, kuidas valmistuda Temaga kohtuma – kas siis Ta teisel tulemisel või siitilmast lahkudes. Need õpetused on hädavajalikud, kuna isiklikul ettevalmistusel Temaga kohtumiseks on elu eesmärgis keskne koht.

Kõigepealt rääkis Päästja tähendamissõna kümnest neitsist. Selles tähendamissõnas läksid kümme neitsit pulma. Viis võtsid targalt kaasa õli, et lampe täita, kuid viis oma rumalusest seda ei teinud. Kui teatati peigmehe peatsest saabumisest, läksid rumalad õli ostma. Nende naastes oli juba liiga hilja. Uks, mille kaudu pulmamehed pääses, oli suletud.

Jesus identified three aspects of the parable to help us. He explained:

“And at that day, when I shall come in my glory, shall the parable be fulfilled which I spake concerning the ten virgins.

“For they that are wise and have received the truth, and have taken the Holy Spirit for their guide, and have not been deceived—verily I say unto you, they shall ... abide the day.”

In other words, they did not need to fear or be anxious, because they would survive and prosper. They would prevail.

If we are wise, we receive the truth by accepting the gospel of Jesus Christ through priesthood ordinances and covenants. Next, we strive to remain worthy of having the Holy Ghost always with us. This capability must be acquired individually and personally, drop by drop. Consistent, personal, private acts of devotion invite the Holy Ghost to guide us.

The third element that Jesus highlighted is avoiding deception. The Savior warned:

“Take heed that no man deceive you.

“For many shall come in my name, saying, I am Christ; and shall deceive many.”

The Savior knew pretenders would try to deceive the very elect and that many disciples would be duped. We should neither believe those who falsely claim divine sanction nor venture into metaphorical deserts or secret chambers to be taught by counterfeits.

The Book of Mormon teaches us how we can differentiate deceivers from disciples. Disciples always promote believing in God, serving Him, and doing good. We will not be deceived when we seek and take counsel from trusted individuals who are themselves faithful disciples of the Savior.

We can also avoid deception by worshipping regularly in the temple. This helps us maintain an eternal perspective and protects us from influences that might distract or divert us from the covenant path.

The essential lesson of this parable of the ten virgins is that we are wise when we accept the gospel, seek to have the Holy Ghost with us, and avoid deception. The five wise virgins could not help those without oil; no one can accept the gospel, take the Holy Ghost as a guide, and avoid deception on our behalf. We have to do this for ourselves.

Jeesus tõi selle tähendamissõna puhul välja kolm aspekti, et meid aidata. Ta selgitas:

„Ja sel päeval, kui ma tulen oma auhiilguses, täitub tähendamissõna, mis ma rääkisin kümnest neitsist.

Sest need, kes on targad ja on tõe vastu võtnud ja on võtnud Püha Vaimu enesele teejuhiks ning keda ei ole petetud – tõesti ma ütlen teile, et .. nad jäävad sel päeval püsima.”

Teisisonu ei pidanud nad kartma ega muretsema, sest nad elavad selle päeva üle ja on edukad. Nad on võidukad.

Kui me oleme targad, võtame me tõe kuulda ja võtame preesterluse talituste ja lepingute kaudu vastu Jeesuse Kristuse evangeeliumi. Seejärel püüame jääda selle vääriliseks, et Püha Vaim saaks olla alati koos meiega. See võime tuleb omandada individuaalselt ja isiklikult, tilkhaaval. Me kutsume Püha Vaimu enesele teejuhiks järjepidevate isiklike eraviisiliste tegudega.

Kolmanda komponendina pööras Jeesus tähelepanu sellele, et me ei laseks end eksitada. Päästja hoiatas:

„Katsuge, et keegi teid ei eksita!

Sest paljud tulevad minu nime all ja ütlevad: mina olen Kristus! ja eksitavad paljusid.”

Päästja teadis, et teesklejad püüavad eksitada ka äravalituid ja et paljud jüngrid saavad petta. Me ei peaks uskuma neid, kes väidavad valelikult, et nad on saanud jumaliku heakskiidu, ega ka söandama minna piltlikult ei kõrbe ega salakambritesse, et lasta end võltsijail õpetada.

Mormoni Raamatus õpetatakse meile, kuidas eksitajaid jüngritest eristada. Jüngrid kuulutavad alati Jumalasse uskumist, Tema teenimist ja hea tegemist. Meid ei eksitata, kui me otsime ja võtame kuulda usaldusväärsete inimeste nõuandeid, kes on ka ise Päästja ustavad jüngrid.

Me ei lase end eksitada ka siis, kui me käime regulaarselt templis Jumalat kummardamas. See aitab meil säilitada igavikulist vaatenurka ja kaitseb mõjude eest, mis võivad meie tähelepanu hajutada või meid lepingurajalt kõrvale juhtida.

Selle kümne neitsi tähendamissõna oluline õppetund on see, et me oleme arukad, kui võtame vastu evangeeliumi, püüame teha nii, et Püha Vaim oleks meiega, ega lase end eksitada. Viis mõistlikku neitsit ei saanud aidata neid, kellel polnud õli. Keegi ei saa meie eest evangeeliumi vastu võtta ega Püha Vaimu endale juhiks võtta ega ka eksitamist vältida. Seda tuleb teha meil

The Savior then told the parable of the talents. In this parable, a man gave differing amounts of money, referred to as talents, to three servants. To one servant he gave five talents, to another he gave two, and to a third he gave one. Over time, the first two servants doubled what they had received. But the third servant simply buried his single talent. To both servants who had doubled their talents, the man said, "Well done, ... good and faithful servant: thou hast been faithful over a few things, I will make thee ruler over many things: enter thou into the joy of thy lord."

The man then chided the servant who had buried his talent for being "wicked and slothful." This servant's talent was taken away, and he was banished. Yet, had this servant doubled his talent, he would have received the same commendation and reward as the other servants.

One message of this parable is that God expects us to magnify the abilities we have been given, but He does not want us to compare our abilities to those of others. Consider this insight provided by the 18th-century Hasidic scholar Zusya of Anipol. Zusya was a renowned teacher who began to fear as he approached death. His disciples asked, "Master, why do you tremble? You've lived a good life; surely God will grant you a great reward."

Zusya said: "If God says to me, 'Zusya, why were you not another Moses?' I will say, 'Because you didn't give me the greatness of soul that you gave Moses.' And if I stand before God and He says, 'Zusya, why were you not another Solomon?' I will say, 'Because you didn't give me the wisdom of Solomon.' But, alas, what will I say if I stand before my Maker and He says, 'Zusya, why were you not Zusya? Why were you not the man I gave you the capacity to be?' Ah, that is why I tremble."

Indeed, God will be disappointed if we do not rely upon the merits, mercy, and grace of the Savior to magnify the God-given abilities we have received. With His loving assistance, He expects us to become the best version of ourselves. That we may start with differing abilities is irrelevant to Him. And it should be to us.

Finally, the Savior told the parable of the sheep and goats. When He returns in His glory, "before him shall be gathered all nations: and he shall separate them one from another, as a

endal.

Seejärel rääkis Päästja tähendamissõna talentidest. Selles tähendamissõnas andis üks mees kolmele sulasele eri rahasumma, mida nimetatakse talentideks. Ühele sulasele andis ta viis talenti, teisele kaks ja kolmandale ühe. Kaks esimest sulast kahekordistasid aja jooksul, mis nad olid saanud. Kuid kolmas lihtsalt mattis oma ainsa talendi maha. Mõlemale talente kahekordistanud sulasele ütles mees: „See on hea, .. hea ja ustav sulane! Sa oled pisku üle ustav olnud, ma panen sind palju üle; mine oma Issanda rõõmuses!”

Seejärel sõitles mees talendi matnud sulast, kuna ta oli „paha ja laisk”. Sulaselt võeti tema talent ja ta heideti välja. Kuid kui see sulane oleks oma talendi kahekordistanud, oleks ta saanud sama kiitust ja tasu nagu teised sulased.

Üks selle tähendamissõna sõnumeid on see, et Jumal ootab, et me suurendaksime meile antud võimeid, kuid Ta ei taha, et me võrdleksime oma võimeid teistega. Mõelge järgmise 18. sajandi hassidismi õpetlase Hannopili Zusha kaemuse üle. Zusya oli tuntud õpetaja, kes hakkas surma lähenedes kartma. Tema jüngrid küsisid: „Õpetaja, miks sa värised? Sa oled oma eluajal hea olnud, küllap Jumal sulle suure tasu annab.”

Zusha vastas: „Kui Jumal ütleb mulle: „Zusha, miks sa ei olnud teine Mooses?”, vastan ma: „Sest sa ei teinud mind hingelt vägevaks nagu Moosest.” Ja kui ma seisan Jumala ees ja Ta ütleb: „Zusha, miks sa ei olnud teine Saalomon?”, vastan ma: „Sest sa ei andnud mulle Saalomoni tarkust.” Kuid mida ma ütlen, kui ma seisan oma Looja ees ja Ta ütleb: „Zusha, miks sa ei olnud Zusha? Miks sa ei olnud mees, kelle võimed ma sulle andsin?” Sellepärast ma värisen.”

Jumal on tõesti pettunud, kui me ei toetu Päästja teenetele, halastusele ja armule ega suurenda neid võimeid, mida meie Jumalalt saanud oleme. Ta ootab, et meist saab Tema armastava abiga iseenda parim versioon. See, et meil on alustades erinevad võimed, pole Tema jaoks oluline. Ja ei peaks olema ka meie jaoks.

Lõpuks rääkis Päästja tähendamissõna lammastest ja sikkudest. Kui Ta oma auhiilguses tagasi tuleb, „kogutakse tema ette kõik rahvad, ja ta eraldab nad üksteisest, nagu karjane eraldab

shepherd divideth his sheep from the goats: and he shall set the sheep on his right hand, but the goats on the left.”

Those on His right became heirs in His kingdom, and those on His left received no inheritance. The distinguishing characteristic was whether they fed Him when He was hungry, gave Him drink when He was thirsty, housed Him when He was a stranger, clothed Him when He was naked, and visited Him when He was sick or imprisoned.

Everyone was perplexed, both those on the right hand and those on the left hand. They asked when they had, or when they had not, given Him food, drink, and clothing or helped Him when He was vulnerable. In response, the Savior said, “Verily I say unto you, Inasmuch as ye have done it unto one of the least of these my brethren, ye have done it unto me.”

The message of the parable is clear: when we serve others, we serve God; when we don't, we disappoint. He expects us to use our gifts, talents, and abilities to bless the lives of Heavenly Father's children. The divine impulse to serve others is illustrated in a poem written in the 19th century by the Finnish poet Johan Ludvig Runeberg. My siblings and I repeatedly heard the poem “Farmer Paavo” throughout our childhoods. In the poem, Paavo was a poor farmer who lived with his wife and children in the lake region of central Finland. Several years in a row, most of his crops were destroyed, whether through the runoff from the spring snowmelt, summer hailstorms, or an early autumn frost. Each time the meager harvest came in, the farmer's wife lamented, “Paavo, Paavo, you unfortunate old man, God has forsaken us.” Paavo, in turn, stoically said, “Mix bark with the rye flour to make bread so the children won't go hungry. I'll work harder to drain the marshy fields. God is testing us, but He will provide.”

Each time the crops were destroyed, Paavo directed his wife to double the amount of bark that she mixed into the flour to ward off starvation. He also worked harder, digging trenches to drain the ground and decrease his fields' susceptibility to a spring runoff and an early autumn frost.

After years of hardship, Paavo finally harvested a rich crop. His wife exulted, “Paavo, Paavo, these are happy times! It is time to throw away the bark, and bake bread made only with rye.” But Paavo solemnly took his wife's hand and said,

lambad sikkudest. Ja ta asetab lambad oma paremale käele, aga sikud vasakule.”

Neist, kes olid Tema paremal käel, said Tema kuningriigi pärijad, ja need, kes olid vasakul, jäid päranduseta. Neid eristas üksteisest see, kas nad söötsid Teda, kui Ta oli näljane, jootsid, kui Tal oli janu, võtsid Teda vastu, kui Ta oli võõras, riietasid, kui Ta oli alasti, tulid Teda vaatama, kui Ta oli haige või vangis.

Kõik olid hämmingus, nii paremal käel kui ka vasakul käel olivad. Nad küsisid, millal nad olid või ei olnud Talle süüa, juua ja riideid andnud või Teda viletsuses aidanud. Selle peale vastas Päästja: „Tõesti ma ütlen teile, et mida te iganes olete teinud ühele nende mu vähemate vendade seast, seda te olete minule teinud!”

Tähendamissõna sõnum on selge: kui me teenime teisi, teenime me Jumalat. Kui me seda ei tee, valmistame me pettumust. Ta ootab, et me kasutaksime oma andeid, talente ja võimeid Taevase Isa laste elu õnnistamiseks. Soome luuletaja Johan Ludvig Runeberg kirjeldab seda jumalikkuteiste teenimise vajadust oma 19. sajandil kirjutatud poeemis. Mina ja mu õed-vennad kuulsime lapsepõlves pidevalt luuletust Saarijärve Paavost. Selles luuletuses oli Paavo vaene talumees, kes elas koos oma naise ja lastega Kesk-Soome järvestiku piirkonnas. Mõned aastad järjest hävines suur osa tema viljasaagist kevadise sulaveeravoolu, suvise rahetormi või varasügisese pakase tõttu. Kui saak jäi taas kesiseks, kurtis talumehe naine: „Vaene Paavo, mu armetuke! Issand on meid maha jätnud.” Paavo vastas stoiliselt: „Sega puukoort leivatainasse, et lapsed ei näeks nälga. Mina teen kraavid laiema. Issand paneb proovi-le, kuid meid Ta ei jäta.”

Iga kord kui saak hävines, lasi Paavo oma naisel puukoore kogust leivatainasse kahekor-distada, et nälga eemale hoida. Lisaks tegi ta kõvemini tööd ja kaevas kraave, et maapinda kuivendada ning kaitsta oma põlde kevadise sulaveeravoolu ja varasügisese pakase eest.

Pärast aastatepikkust ränka tööd lõikas Paavo lõpuks rikkaliku saagi. Ta naine rõõmustas: „Paavo, nüüd on saabunud rõõmuaeg! Minema puukoor; nüüd teen rukkileiba.” Kuid Paavo ütles hellalt naisele: „Tee leivataigen pooleks koorega,

“Mix half the flour with bark, for our neighbor’s fields have frosted over.” Paavo sacrificed his and his family’s bounty to help his devastated and destitute neighbor.

The lesson of the Savior’s parable of the sheep and goats is that we are to use the gifts we have been given—time, talents, and blessings—to serve Heavenly Father’s children, especially the most vulnerable and needy.

My invitation to the anxious Primary child I mentioned earlier, and to each of you, is to follow Jesus Christ and to trust the Holy Ghost as you would a cherished friend. Rely on those who love you and who love the Savior. Seek God’s guidance to develop your unique abilities, and help others, even when it isn’t easy. You will be ready to meet the Savior, and you can join President Nelson in being joyfully optimistic. In doing so, you help the world prepare for the Second Coming of Jesus Christ, and you will be blessed with sufficient hope to enter the rest and joy of the Lord, now and in the future.

As we sing in one of our new hymns:
Rejoice! And prepare for that day! ...

No one knows the day and hour when He will come again,

But He’ll return as scriptures say; it will be a joyful day

When our beloved Savior comes again.
In the name of Jesus Christ, amen.

võttis külm ju naabri saagi.” Paavo ohverdas enda ja oma pere külluse, et aidata muserdatud ja puudustkannatavat naabrit.

Päästja tähendamissõna lammastest ja sikkudest õpetab seda, et me peaksime kasutama meile antud ande – aega, andeid ja õnnistusi – selleks, et teenida Taevase Isa lapsi ning eriti neid, kes on kõige kaitsetumad ja vajavad kõige enam abi.

Ma kutsun seda varem mainitud murelikku Algühingu last ja ka kõiki teid järgima Jeesust Kristust ja usaldama Püha Vaimu nii, nagu te usaldate kallist sõpra. Lootke nendele, kes teid armastavad ja kes armastavad Päästjat. Otsige Jumala juhatust, kuidas teie ainulaadseid võimeid arendada, ning aidake teisi ka siis, kui see pole kerge. Te olete Päästja kohtamiseks valmis ja võite olla elurõõmus nagu president Nelson. Seeläbi aitate te maailma Jeesuse Kristuse teiseks tulemiseks ette valmistada ja saate oma õnnistuseks küllaldaselt lootust, et minna Issanda rahusse ja rõõmusse nüüd ja tulevikus.

Me laulame ühes oma uues kirikulaulus:
„Rõõmustage! Ja olge valmis selleks päevaks!

..

Keegi ei tea seda päeva ega tundi, mil Ta tuleb taas,

Kuid pühakiri ütleb, et Ta tuleb. See on rõõmupäev,

Mil me armas Päästja tuleb taas.”
Jeesuse Kristuse nimel, aamen.